

рени криле, които все повече се приближаваха; тогава и пиленцата разперваха своитѣ крилца, изопваха главички и почваха да църкатъ: „Пипъ, пипъ, кви-и, чипъ-кви-и!“; сѣкашъ питаха: „Е, мамо, улови ли? голѣма ли? И като пристѣпваха ту на едното, ту на другото си краче по края на гнѣздото, тѣ протѣгаха шийки и предвкусваха удоволствието отъ закуската.

Понѣкога само едната птица отлиташе за плячка, а другата пазѣше гнѣздото. Това ставаше, когато се ловѣше много риба. Когато храната биваше малко, дветѣ птици — риболовѣтъ и женската — отиваха на ловъ. Женската бѣше по-голѣма и по-силна; тя ловѣше риба близо край брѣга, за да не изгубва отъ очи пиленцата си и да слуша гласоветѣ имъ. Мжжкиятъ пъкъ отлиташе по-нататъкъ, за да търси по-добъръ ловъ. Интересно бѣше да се наблюдава, когато той летѣше отдалечъ съ своята плячка. Той не летѣше никога право срещу вѣтъра, а всѣкога малко встрани, както прави лодкарьтъ, когато се приближава до брѣга. А съ далекогледъ се виждаше, какъ той дѣржи уловената риба винаги за главата и то така щото тѣсната ѝ страна да бѣде напредъ, за да оказва по-малко съпротива на вѣтъра.

По едно време, подъ гнѣздото на риболовитѣ, между стърчащитѣ надолу клоне на голѣмото имъ жилище, се настаниха две сойки—мжжка и женска. Тѣзи умни птици не току-тъй си направиха тукъ гнѣздо: остатъци отъ трапезата на богаташитѣ, които живѣеха отгоре, падаха толкова много, че тѣ стигаха предостатъчно за отхранването на малкитѣ сойчета.

Въ гората сойката нѣма приятели, — всички птици знаятъ, че тя е крадлива и я гонятъ далечъ